Dr. Joseph Goebbels –KRIZE EVROPY

Tento článek byl poprvé publikován v časopise Das Reich dne 28. února 1943, v původním znění známo jako „Die Krise Europas,“ v publikaci Der steile Aufstieg

PŘELOŽENO Z DOSTUPNÉHO ANGLICKÉHO PŘEKLADU NA GERMAN PROPAGANDA ARCHIVE, DOSTUPNÉ Z: https://research.calvin.edu/german-propaganda-archive/goeb72.htm

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

KRIZE EVROPY

Abychom pochopili současný stav války, musíme pochopit židovskou otázku. Jak jinak by se daly vysvětlit následující skutečnosti: Mocnosti Osy bojují o přežití v celosvětovém konfliktu, na jedné straně proti východnímu bolševismu, nejvýraznějšímu a nejradikálnějšímu projevu mezinárodního socialismu, a na druhé straně proti západní plutokracii, nejvýraznějšímu a nejradikálnějšímu projevu mezinárodního kapitalismu. Bolševismus se snaží nasadit si masku západní civilizace, zatímco plutokracie si podle potřeby nasazuje jakobínskou čepici a mluví revoluční směsicí, která se snaží zakrýt zbývající vzdálenost mezi ní a bolševismem. Kreml říká Downing Street a Bílému domu, že plutokracie, která tam vládne, není tak špatná. V Londýně a Washingtonu se urození pánové v kabátech a kardinálové v rouchách horlivě snaží bolševismus a Stalina očistit a vykreslit je jako nevinné anděly. Neexistuje větší zbožnost než ta, kterou vyznávají sovětští vládci, a žádný lepší socialismus než ten, který reprezentují Roosevelt, Churchill a Eden. Vysvětlete mi tento přírodní jev, hrabě Örindore!

Kdo nebere v úvahu židovskou otázku, bude marně hledat odpověď na tuto hádanku. Odpověď je však jasná, pokud vidíme klíč k světovým dějinám v rasové otázce. Mezi oběma nepřátelskými tábory je pouze povrchní rozdíl – pouze agitátoři v popředí. Pokud však posvítíme na pozadí, rychle objevíme příčinu celého duchovního a intelektuálního zmatku, kvas rozkladu států a národů: mezinárodní židovstvo.

Plutokracie a bolševismus vycházejí ze stejných kořenů období úpadku liberální demokracie. Mohou se lišit v nuancích, ale v podstatě jsou stejné. To, co chtějí, se může lišit, ale to, co

nechtějí, je stejné. Nechtějí pořádek mezi národy světa. Oba závisí na nepořádku, anarchii a chaosu. Usilují o ně, protože pouze z těchto zdrojů mohou čerpat svou pekelnou moc pro zlo a ničení. Židovstvo má dva způsoby, jak získat a udržet moc nad sjednocenými národy: mezinárodní kapitalismus a mezinárodní bolševismus. Jeden je radikálnějším bratrem druhého. Jejich touha po moci je neomezená. Kdykoli nemohou dosáhnout svého cíle obvyklými prostředky, snaží se vytvořit podmínky beznaděje a zoufalství, ve kterých mohou zasít své semeno. V tomto procesu neustále a horlivě dělají vše, co je v jejich silách, aby bránili a eliminovali přirozenou obranu států a národů, sílu, která pramení z etnické síly národa. Snaží se tuto sílu předem diskreditovat a zabránit jejímu uplatnění tím, že nebezpečí prezentují jako co nejmenší a nejneškodnější, dokud není příliš pozdě.

To je bod procesu, ve kterém se nyní nacházíme. Loni v listopadu, když začalo být zřejmé, že německá armáda není schopna udržet pozice, kterých dosáhla během operací v létě a na začátku podzimu, začala ďábelská hra. Míč se přetahoval mezi Moskvou na jedné straně a Londýnem a Washingtonem na straně druhé. Bolševici se oblékli do západní Evropy a plutokraté je v tomto zpočátku matoucím oděvu představili udivenému světu. Jakmile budou hotovi, šéfové Kremlu vymění své elegantní oblečení za své bývalé lupičské šaty. Dnes se prostě věnují mimikrám, umění vzhledu a přetvářky, umění, v němž jsou Židé mimořádně dobří, protože ho vždy museli používat, aby si udrželi svou nejistou existenci. Lze si představit radost, s jakou Sověti čtou články v neutrálních a angloamerických novinách, které představují bolševismus jako ztělesnění buržoazní nevinnosti. Nejsme si jisti pouze tím, zda jsou tyto články psány z hlouposti, nebo ze zlomyslnosti. Nikdo

však nebude popírat, že představují národní, ba dokonce kontinentální nebezpečí pro nás všechny.

Žijeme v nejkritičtějším období v historii Západu. Jakékoli oslabení duchovní a vojenské obranné síly našeho kontinentu v jeho boji s východním bolševismem s sebou nese nebezpečí rychlého úpadku jeho vůle k odporu. Nevyhnutelný výsledek by byl jen otázkou času a správného okamžiku. Situace je již tak daleko, že Kreml již ani nepovažuje za nutné se veřejně bránit proti závažným obviněním, která jsou proti němu vznesena téměř ve všech evropských státech. Věří, že za něj promluví jeho zbraně. Nezúčastnil se ani schůzky v Casablance, což dokazuje jeho naprostou lhostejnost k anglo-americkým jednáním. Všechny pokusy Londýna a Washingtonu přimět ho, aby alespoň schválil takzvanou Atlantickou chartu, selhaly. Jak nedávno napsal jeden americký novinář, Stalin se zahaluje do orientálního mlčení. Ale jeho mechanizované divize robotů mluví dost jasně. Jejich agresivní útoky jsou namířeny nejen proti Říši a jejím spojencům, ale proti celému Západu. To je nyní jasné.

Mezitím se Židé západní plutokracie horlivě snaží minimalizovat hrozící nebezpečí, aby bylo pro evropskou veřejnost alespoň částečně přijatelné. Tvrdí, že v průběhu posledních dvou let, od svého spojenectví s anglosaskými mocnostmi, se bolševismus zmírnil a nabyl buržoaznějšího charakteru. Přirozeně je tomu přesně naopak. Bolševismus se nestal více podobný plutokracii, ale plutokracie se stala více podobná bolševismu. Lidská zkušenost ukazuje, že když se spojí dvě odlišné povahy, a to se právě děje, vždy zvítězí ta radikálnější. To platí i pro toto politicko-vojenské soužití. Současná zbožnost Kremlu je pouze na oko, zatímco sympatie

anglikánské církve k bolševismu jsou upřímné. Za zbožnými frázemi sovětského vedení odhalujeme groteskní tvář bolševického ateismu. Ten nebyl zlikvidován, ale pouze čeká, až bude moci znovu zahájit svou likvidační činnost a dokončit vyvražďování v evropských státech, které započal u stovek tisíc kněží v Sovětském svazu. Teprve tehdy snad křesťanské církve pochopí, co skutečně znamená bojovné nepřátelství vůči náboženství.

Bylo by také naprosto naivní věřit Angličanům a Američanům, když tvrdí, že poté, co jejich zbraně dobily Evropu, budou chránit naši část světa před bolševizací. Pokud to nedokáže německá armáda, nedokáže to žádná jiná vojenská mocnost na světě, i kdyby chtěla. Dnes přední anglické a americké noviny tvrdí, že je třeba dát Sovětskému svazu volnou ruku v Evropě a že by možná bylo nejlepší podřídit náš kontinent vládě Kremlu. To se dá vyjádřit jednou větou, ale znamená to tragický úpadek celého civilizovaného lidstva. Člověk se zachvěje při pomyšlení, že by se to mohlo stát skutečností, že by se o tom vůbec mohlo mluvit, aniž by se celé západní lidstvo sjednotilo, aby se bránilo. Místo toho zírají jako zhypnotizovaní, jako králík před hadem, než ho pohltí. Ochromení vůle Evropy dosáhlo svého vrcholu.

Moskva mezitím říká dělníkům v evropských státech, že stejně vždy museli pracovat a že v sovětském systému nebudou muset dělat nic víc než pracovat. Abychom mohli vůbec vyslechnout toto tvrzení, musíme být naprosto naivní. Židovský terorismus v Sovětském svazu není zaměřen pouze na intelektuály, ale ještě více na početnější dělnickou a rolnickou třídu. Miliony pracujících tam zahynuly v nucených pracovních táborech. Pokud Sovětský svaz připravuje takový osud pro svůj

vlastní lid, co udělá s cizími národy! Shromáždí otrocké prapory pro Sibiř. Soucit a starost, které tam zažijí, dokazují strašné události v bývalých pobaltských státech během jejich krátkého sovětského období. Tam také vyhladili nejen politické, vojenské a ekonomické vůdce, ale i celou inteligenci. To je cíl židovského bolševismu. Dokud není pevně v sedle, chce se ujistit, že neexistuje sebemenší šance na nové vedení pod národním vůdcovstvím. Máme zde co do činění s nejdémoničtějším pokusem o útok na evropské státy a národy a existuje pouze jedna možná odpověď: ozbrojený odpor, dokud nebude světový nepřítel poražen. To je vše, na čem záleží. Nebezpečí lze zvládnout pouze národní silou národů.

Jsme rádi, že se v mezinárodních diskusích zvyšuje povědomí o této hrozbě. V celé Evropě se ozývají stále vážnější hlasy. V oblastech okupovaných německými vojsky si lidé uvědomují, že německá armáda je jedinou ochranou před válcující silou z východu. V určitých kruzích naší části světa se začíná projevovat něco jako pocit evropské solidarity.

V tomto procesu převýchovy celého kontinentu mohou být i Židé součástí té síly, která vždy chce zlo, ale místo toho způsobuje dobro. Jak kdysi řekl Clausewitz, duchovní události ne vždy sledují přímou cestu, jakou by člověk očekával. Někdy si člověk myslí, že je zcela zmatený, vydá se po vedlejší cestě a najednou se ocitne zpět na hlavní silnici a před sebou vidí zářící cíl. Rozsáhlé, pekelné ďábelství funguje pouze tak dlouho, dokud ti, kteří jsou jím zasaženi, nedokážou rozpoznat. Pokud je nebezpečí rozpoznáno, bitva je z poloviny vyhrána. Člověk se nesmí nechat zmást vnějšími aspekty a tím ztratit širší perspektivu. Musí naslouchat svým instinktům.

Naše instinkty nám říkají, že jsme na správné cestě. Situace není tak složitá, jak se zdá. Je komplikována pouze těmi, kteří mají prospěch z chaosu. Chtějí nás znejistit, oslabit a paralyzovat naši vůli bránit se. Většina Evropy je dnes v narkotickém transu, ale pokud najde odvahu odstranit jed, přestat myslet a cítit tak, jak to chce její nepřítel, a místo toho se bude řídit svým instinktem sebezáchovy, vše bude vyhráno. V naší části světa máme mnohem více síly, než si uvědomujeme. Stačí použít jen malou část z ní. Nebezpečí zostřuje smysly. Máme dojem, že určité kruhy na našem kontinentu procházejí někdy pomalým, ale někdy i náhlým probuzením. Nevěříme, že naše část světa se chce vzdát. Není na konci, ale spíše na novém začátku svého vývoje.

Naši vojáci na východě udělají svou část. Zastaví bouři ze stepí a nakonec ji zlomí. Bojují v nepředstavitelných podmínkách. Ale bojují za správnou věc. Bojují nejen za naši vlastní bezpečnost, ale také za budoucnost Evropy. Mnozí, kteří tomu dnes ještě nevěří, jim zítra na kolenou poděkují. I zde vždy vyniká jedna pravda. Během své pohnuté historie stálo židovstvo často na pokraji vítězství, aby bylo v poslední chvíli vrženo do temnoty své podřadné existence.

Musíme jen zůstat ostražití, abychom i tentokrát připravili stejný osud. Materiální a duchovní krize Evropy se blíží dramatickému vyvrcholení. Ten, kdo je v nejlepší formě, zvítězí. Dnes více než kdy jindy platí pro nás tato věta: Připravenost je vše!